

Els que no tindran por de la llibertat

S'acumulen les presentacions de persones que encapçalaran candidatures a les eleccions municipals. Seran unes eleccions que, a cada lloc, estaran marcades per factors com l'experiència anterior de cada municipi, els respectius programes, la composició de les llistes, la personalitat dels i les alcaldables, o la trajectòria recent –local i general– dels grups i formacions. Però seran unes eleccions que, malgrat la seva singularitat, seran també lligades i interpretades en claus que depassen el seu àmbit. Serviran, segons els resultats, per incrementar o apaivagar el discurs sobre l'abast de l'emergència de l'anomenada *nova política*. Serviran per disposar d'una mesura més en la seqüència de la correlació de forces tradicional entre dretes i esquerres, i aventurar les possibilitats d'un canvi polític i social de gran abast. I també seran avaluades com unes veritables primàries de les eleccions del 27 de setembre, que tindran caràcter plebiscitari i establiran el camí a seguir per Catalunya en el futur immediat: cap a la independència i la construcció de l'estat, o bé cap a la perpetuació de la subordinació a l'estat espanyol, amb més o menys flagel·lacions o carantines.

El pes determinant del factor local, doncs, no podrà evitar les extrapolacions i les connexions de les eleccions municipals amb les grans qüestions polítiques generals que hi ha plantejades: la regeneració democràtica, el gir en el model econòmic i social, i l'homologació política

plena de Catalunya com a país independent. L'ordre de les prioritats entre aquests tres grans reptes polítics actuals pot variar segons les conviccions de cadascú. Però a l'hora de la construcció dels diversos projectes i, sobretot, a l'hora de desplegar les polítiques que se'n deriven, totes tres dimensions, es combinin com es combinin, resulten absolutament ineludibles i indestruïbles.

Immediatament després de les municipals, sense gaire pausa per compassar la respiració i fer estiraments i balanços, farem via cap a les anunciades eleccions al Parlament de Catalunya. El 27 de setembre tindrà una importància política capital perquè establirà el mapa de les correlacions de forces en els tres eixos anteriors. Tots tres. I serà la primera vegada. Mai abans la població catalana s'ha pogut manifestar democràtica-



JOAN M. TRESSERAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

ment, i amb consciència de disposar d'una llibertat i una responsabilitat absolutes, sobre el seu futur. Mai. L'experiència del 9 de novembre va deixar clares les greus limitacions democràtiques de l'estat espanyol. El clam popular i la demanda política majoritària per celebrar un referèndum sobre la independència han estat sistemàticament desoïts per l'Estat. La resposta ha estat el blindatge de la legalitat que subordina Catalunya i la reiteració d'obstruccions, prohibicions i amenaces. El 27 de setembre, doncs, no constituirà la fita triada. Però serà la fita democràtica, homologada, possible. L'única disponible. La que ja es preveia com a últim recurs en els acords del 2013 i en el full de ruta de l'ANC. La primera gran oportunitat històrica d'expressar democràticament el desig popular de llibertat i justícia, i la determi-

nació de garantir-les i concretar-les institucionalment.

El 27 de setembre podrem mesurar la força social i política dels qui volen una regeneració democràtica més radical, dels qui ambicionen una transformació econòmica i social més profunda, i dels qui tenen més confiança en les pròpies energies i capacitats per construir la Catalunya del futur. S'establirà un heterogeni bloc del sí i un heterogeni bloc del no. Per això les eleccions del 27 de setembre tindran caràcter plebiscitari. I malgrat la seva heterogeneïtat, el bloc del sí serà el bloc del sobiranisme, del compromís a bastir un sistema polític nou de base popular democràtica, d'assegurar la recaptació i l'assignació justa dels recursos, de garantir a tota la població les condicions per a una vida digna. I el bloc del no, heterogeni, coincidirà en la subordinació a la dinàmica general espanyola, en l'acceptació d'una perpètua negociació desigual, en la renúncia a disposar de tots els recursos i capacitats de la nació per resoldre els seus problemes. El sí al canvi esperançat col·lidirà amb el no, partidari de la continuïtat fonamental. El sí de l'aposta per la construcció d'un nou estat enfront del no, que no imagina cap altre escenari que la reforma del vell.

El no del vell ordre, dels que no consideren legítim subjecte de sobirania, ni capaç de la seva emancipació, el poble català. El sí de la ruptura, dels disposats a assumir el repte de repensar i refer el país. Sense témer la llibertat, ni les responsabilitats que comporta.

Les eleccions municipals seran avaluades com unes veritables primàries de les eleccions del 27 de setembre



LAMARTARILE

En les plebiscitàries el bloc del no, heterogeni, coincidirà en l'acceptació d'una perpètua negociació desigual